

Очи су му два драга камена,
Обрвице — с мора пијавице,
Трепавице — крила ластавице,
Сред образа румене ружице,
Уста мала — кутија шећера,
Ситни зуби два низа бисера,
Кад говори, када голуб гуче,
Кад се смеје, када сунце грије,
Беље су му руке од рукава,
Слађа су му уста од шећера —
Белих руку, та танак у струку.

146.

Зелен совак потопила Сава,
Мога дику заболела глава,
Препливаћу и Дунав и Саву,
Узбраћу лековиту траву,
Излечићу моме дики главу.

147.

Дико моја, не слушај злотвора,
Злотвори су, добротвори нису;
Злотвори нам добро не мислиду,
Већ мислиду, да нас омразиду.